

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudkyně JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobkyně: **I. B.,**
bytem X,

proti
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze,**
se sídlem Pod Sídlištěm 9, Praha,

za účasti
osob zúčastněných na řízení: **1. J. J.,**
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Kolářem,
se sídlem Na Kozáčce 7, Praha,
2. J. K.,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017, č. j. ZKI PR-O-106/944/2016-5,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhala, aby soud zrušil shora uvedené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště P. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 8. 2016, č. j. OR-473/2014-211-54 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Současně žalobkyně navrhla, aby soud zamítl návrh na opravu chyby v katastru nemovitostí (dále jen „KN“), o němž bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení. Jeho předmětem byla oprava chyby provedená z úřední povinnosti na základě § 36 zákona č. 256/2013 Sb., katastrální zákon, ve znění zákona č. 298/2016 Sb. (dále jen „KZ“), a to ve vztahu k zápisu vlastnického práva k nemovitostem, jež byly do data provedení opravy chyby zapsány v k. ú. S. na listu vlastnictví (dále jen „LV“) po zesnulém J. B. [dále jako „J. B. (x)“]. Ve vztahu k posouzení odvolacích námitek žalovaný zdůraznil evidenční charakter KN i řízení před katastrálními úřady, v jehož rámci nejsou správní orgány oprávněny přezkoumávat platnost ani věcnou správnost nabývacích titulů. V tomto směru žalovaný odkázal na výlučnou pravomoc obecných soudů, na které se dotčené osoby mohou obrátit dle § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a to prostřednictvím určovací žaloby. Žalovaný konstatoval, že k opravám operátu KN, který dle § 29 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „ZKNČR“), zahrnuje i operát evidence nemovitostí, je možné přistoupit výlučně v případě chyb, jež vznikly z důvodu zřejmého skutkového či právního omylu pracovníků katastrálních úřadů. Jako příklad takových omylů žalovaný označil chyby v psaní či v počtech, případně zápis právního vztahu, který dle právních předpisů neexistuje.
3. Při přezkumu prvostupňového rozhodnutí žalovaný zjistil obsah příslušného správního spisu. Uzavřel, že údaje evidované v KN po provedené opravě odpovídají obsahu tam založených listin. Poukázal též na soudní rozhodnutí ve věci projednání dědictví po M. B., podle nějž syn zůstavitelky J. B. (x) nabytí spoluvlastnický podíl ve výši ½. S ohledem na skutková zjištění i provedenou právní kvalifikaci věci žalovaný shledal odvolací námitky žalobkyně nedůvodnými. Žalovaný konstatoval, že v postupu správního orgánu I. stupně nezjistil žádné vady, neboť řízení o opravě chyby bylo zahájeno až dne 12. 11. 2014. Jeho prostřednictvím nebylo tudíž možné zpětně nastolit stav, který panoval před jeho zahájením, tedy stav k roku 2002, kdy správní orgán I. stupně v rozporu s tehdy platnou právní úpravou formou záznamu opravil chybu v KN, aniž by o tom informoval žijící právní nástupce již zesnulých J. (x) a M. B.. Žalovaný v tomto směru odkázal též na skutečnost, že oznámení o provedení opravy chyby není, obdobně jako provedení záznamu, rozhodnutím ve smyslu správního řádu, ale úkonem prováděným mimo správní řízení. Provedený záznam tudíž sám o sobě nemohl nabýt právní moci. Žalovaný odmítl i tvrzení žalobkyně, která namítala, že opravu chyby bylo možné provést jen v katastru nemovitostí a nikoli v evidenci nemovitostí. V této souvislosti žalovaný uvedl, že dle § 29 odst. 1 ZKNČR se operát evidence nemovitostí stal operátem katastru nemovitostí. Žalovaný přezkoumal též odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a shledal, že splňuje požadavky upravené § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se správní orgán I. stupně odpovídajícím způsobem vypořádal s návrhy i námitkami účastníků.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. V podané žalobě žalobkyně uvedla, že oprava chyby byla v roce 2002 provedena se záměrem uvést právní nástupce J. B. (x) v omyl a dodatečně ovlivnit rozsah aktiv vypořádávaných v dědickém řízení po M. B.. J. B. (x) užíval až do své smrti všechny nemovitosti získané jako dědictví po M. B. (žalobkyni blíže nespecifikované) a byl také evidován jako jejich výlučný vlastník v KN, resp. v evidenci nemovitostí. J. B. (x) ostatně tyto nemovitosti již od roku 1950 spoluužíval z titulu notářsky osvědčené smlouvy č. 1019/50 ze dne 20. 6. 1950. Navzdory tomu mu bylo rozhodnutím v dědickém řízení sp. zn. D 1306/73 vlastnické právo k uvedeným nemovitostem přiznáno jen v rozsahu spoluvlastnického podílu ve výši $\frac{1}{2}$. Ještě v době před úmrtím M. B. tak dle názoru žalobkyně musel vzniknout další nabývací titul, na jehož základě se stal J. B. (x) vlastníkem spoluvlastnického podílu v rozsahu druhé poloviny, která nebyla v roce 1973 předmětem dědického řízení po zůstavitelce M. B.. Tuto okolnost ale správní orgány pominuly a vycházely pouze z obsahu sbírky listin katastru nemovitostí vedené správním orgánem I. stupně (dále jen „sbírka listin“). Žalobkyně obsah i pravost některých použitých listin dlouhodobě sporovala, především výkazů změn č. x a x z roku 1972. Tyto výkazy totiž byly pravděpodobně opatřeny padělanými podpisy J. B. (x) i M. B., jelikož nevykazovaly charakteristické rysy podpisů, jimiž byla opatřena notářsky osvědčená smlouva č. 1019/50. Správní orgány se též navzdory námitkám žalobkyně blíže nezabývaly obsahem komunikace, která musela proběhnout v letech 1973 a 1974 mezi Státním notářstvím P. a Střediskem geodézie v P. v souvislosti s projednáváním dědictví po M. B. a zjišťováním nabývacích titulů k nemovitostem, které měly být předmětem dědictví.
5. Stav zapsaný v KN před rokem 2002 dodatečně zpochybnil notář Mgr. J. Š. (dále jen „notář“) v souvislosti s projednáváním dědictví po zemřelém J. B. (x). Ten současně ujišťoval žalobkyni, že ona není oprávněna v řízení vedeném správním orgánem I. stupně vystupovat jako účastník. Notář však dle názoru žalobkyně k takovému postupu nebyl oprávněn, neboť se takový postup neslučuje s majetkovou funkcí dědického řízení určeného pouze k vypořádání majetku zůstavitele a nikoli k určování majetkoprávních vztahů. V důsledku postupu správních orgánů byl tudíž dle názoru žalobkyně úmyslným obejitím zákona vytvořen prostor pro dodatečné projednání dědictví po M. B.. O zájmu druhé dědičky, M. J., o dědictví po M. B. se žalobkyně dověděla až z podání ze dne 15. 9. 2003. Notář ji přitom dříve ujistil, že J. B. (x) byl jediným dědicem po M. B..
6. Správní orgán I. stupně však přesto notáři vyhověl a v režimu provedení záznamu (sp. zn. „Z“) opravil chybu, o níž vyrozuměl výlučně notáře. Toliko formálně byla závilka s vyrozuměním zaslána též na adresu již zemřelého J. B. (x). Právní nástupci J. B. (x) informováni nebyli. Žalobkyně zákonnost provedené opravy chyby počala sporovat v roce 2014 a trvala na tom, aby byl stav zapsaný v KN navrácen do stavu odpovídajícímu stavu z roku 2002. Nejednalo se však o nový návrh na opravu chyby, ale o snahu odstranit nezákonný stav vzniknuvší provedením opravy chyby v roce 2002. Samotný akt provedení opravy chyby z roku 2002 žalobkyně považovala za nicotný. Z tohoto důvodu také nebylo možné na akt záznamu jakkoli navazovat z titulu následně vedených správních řízení.
7. V žalobě žalobkyně vymezila celkem čtyři žalobní body. V žalobním bodu prvním namítla existenci procesní vady správního řízení, již spatřovala v postupu správního orgánu I. stupně, který v řízení postupoval bez zákonného podkladu. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně označila vady v provedeném dokazování. Žalovaný dle názoru žalobkyně postupoval v rozporu s § 50 a § 51 správního řádu, neboť v řízení prováděl tzv. nepřípustné

důkazy, porušující princip univerzální sukcese, zamlčoval námitky účastníků a nepřihlédl ke všem skutečnostem, jež v řízení vyšly najevo. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně legalizoval nezákonný postup notáře v dědickém řízení, kdy tento uvedl účastníky dědického řízení v omyl. Prostřednictvím třetího žalobního bodu žalobkyně namítla vady odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný dle názoru žalobkyně v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu dostatečně nevypořádal námitky účastníků a jejich vyjádření, jelikož po právní stránce nedostatečně odůvodnil „zřejmost“ omylu. Nezohlednil též skutečnost, že se oprava týkala chyby v evidenci nemovitostí a nikoli v KN. Dále žalobkyně sporovala, že nebyl zohledněn běh času, kdy v řízení vystupovali účastníci, kteří již byli potomky původních účastníků dědického řízení vedeného v roce 1974. Mělo být přihlédnuto k tomu, že J. B. (x) dotčené pozemky dlouhodobě užíval jako výlučný katastrální vlastník. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítla nicotnost napadeného rozhodnutí, a to z důvodu nezákonné opravy chyby v roce 2002 a chybné aplikace souběžně aplikovaných § 29 ZKNČR a § 36 KZ.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběh správního řízení. Následně konstatoval, že dědické řízení po M. B. bylo soudy projednáno a pravomocně uzavřeno. Navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl. Dle právního názoru žalovaného bylo řízení o opravě chyby zahájeno až dne 12. 11. 2014. Předchozí postup správního orgánu I. stupně, včetně záznamu provedeného v roce 2002, totiž neměl povahu správního řízení, a oznámení o provedení opravy chyby ani záznam z roku 2002 tudíž nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Provedená oprava chyby se dle žalovaného týkala údajů v evidenci nemovitostí, která se stala operátem KN. Správní orgán I. stupně provedl opravu chyby v KN v souladu s § 36 KZ s přihlédnutím k podmínkám konkrétní věci a na základě jemu dostupných listin. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. Osoba zúčastněná na řízení 1, která je právním nástupcem M. J., druhé dědičky po M. B., navrhla, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl. Postup žalobkyně označila jako jeden z mnoha projevů snahy blokovat ukončení dědického řízení po M. B.. V tomto směru doplnila, že žalobkyně dlouhodobě odmítá uznat, že její právní předchůdce J. B. (x) nabyl v dědickém řízení po M. B. více majetku, než mu náleželo.
10. Žalobkyně na vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1 reagovala podáním ze dne 26. 1. 2018. V něm uvedla, že na průtazích v dědickém řízení nesou vinu především správní orgány, které neakceptují skutečný stav věci a nepřihlíží k jejím námitkám. Dále sdělila, že se v důsledku zneužití institutu opravy chyby stala obětí nezákonné manipulace s dokumentací katastrálního úřadu úmyslně provedené pracovníky správního orgánu I. stupně. Tento názor žalobkyně následně zopakovala v podání ze dne 6. 4. 2018.
11. Osoba zúčastněná na řízení 2, jakožto právní nástupkyně J. B. (x), se ztotožnila s podanou žalobou a uvedla námitky, které jsou obsahově totožné s žalobními body.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a osobou k tomu oprávněnou. Žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
13. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud v mezích stanovených § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž byl podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.

14. Vady nenamítané žalobkyní, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů neshledal.
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť ve vztahu k oběma účastníkům nastala fikce vyslovení souhlasu s takovým postupem (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

16. Žalobkyně se podáním ze dne 3. 8. 2014 označeným „Stížnost na nedodržení rutinního postupu při zápisu do katastru nemovitostí“ domáhala výmazu neoprávněného zápisu do KN na LV č. X v k. ú. S. Zápis byl dle tvrzení žalobkyně proveden k návrhu notáře ze dne 6. 12. 2011 (*správně 2001 – poznámka soudu*) a na jeho základě byli jako vlastníci nemovitostí na LV č. X v k. ú. S. zaevidováni J. B. (x) a M. B., každý v rozsahu ideální ½. Žalobkyně odkázala na svou předchozí komunikaci se správním orgánem I. stupně. Sporovala, že nebyla jako právní nástupkyně J. B. (x) informována o existenci správního řízení, z jehož titulu došlo ke změně evidovaných skutečností. Takto jí bylo upřeno právo odvolat se proti provedení opravy chyby. Žalobkyně také namítla, že návrh notáře a provedená oprava chyby vedly k dodatečnému projednání dědictví po M. B., ačkoli nebyla ověřena úplnost původního dědického spisu, jenž byl po určitou dobu považován za ztracený. S ohledem na tuto skutečnost žalobkyně dovozovala, že správní orgán I. stupně nerozhodl na základě všech potřebných podkladů.
17. V návaznosti na shora označené podání vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k doplnění podání. Žalobkyně, aniž by podání jakkoli písemně doplnila (mj. označením konkrétních pozemků), dne 25. 8. 2014 při ústním jednání uvedla, že nezamýšlí iniciovat nové řízení o opravě chyby. Trvala však na pokračování v řízení o opravě chyby vedeném pod sp. zn. 7634/2002-211 v roce 2002.
18. Poté správní orgán I. stupně oznámením ze dne 30. 9. 2014, č. j. OR-473/2014-211, informoval dotčené osoby označené v rozdělovníku (mj. též žalobkyni) o opravě chyby provedené v roce 2002. Současně poučil tyto osoby o právu iniciovat ve 30 denní lhůtě zahájení správního řízení ve věci provedení opravy chyby. K důvodům provedení opravy chyby v roce 2002 poukázal na skutečnost, že notářem projednávajícím dědictví po zůstaviteli J. B. (x) bylo zjištěno, že zápis vlastnického práva zůstavitele k nemovitostem vedeným na LV č. X v k. ú. S. není v plném rozsahu doložen nabývacími tituly. Za účelem odstranění shora specifikované chyby správní orgán I. stupně provedl záznam pod sp. zn. Z-7634/2002-211. Jeho prostřednictvím správní orgán I. stupně označenou chybu odstranil tak, že na LV č. X v k. ú. S. ponechal nemovitosti zapsané v knihovní vložce č. X pozemkové knihy pro k. ú. L., jejichž vlastníkem byl výlučně J. B. (x), a nemovitosti, jež jmenovaný později nabyt z titulu smlouvy č. V1 4491/1997. Ostatní nemovitosti dříve vedené na LV č. X v k. ú. S. byly nově zaevidovány na nově vytvořených LV X a X (taktéž v k. ú. S.). K nemovitostem na LV č. X v k. ú. S. bylo vlastnické právo zapsáno pro M. B., a to na základě posledního zápisu vlastnického práva v knihovní vložce č. X pozemkové knihy pro k. ú. L. a notářského osvědčení postupní smlouvy ze dne 21. 6. 1950, č. j. 11.669, založeného pod č. d. 1020 z roku 1950. Konkrétně se jednalo o nemovitosti, jež nebyly vůbec uvedeny v rozhodnutí o dědictví po M. B. sp. zn. D 1306/73. Na LV č. X v k. ú. S. byli na základě knihovní vložky č. X pozemkové

knihy vedené pro k. ú. L. a rozhodnutí o dědictví sp. zn. D 1306/73 jako spoluvlastníci zde označených nemovitostí zapsáni J. B. (x) a M. B., každý v rozsahu spoluvlastnického podílu ve výši $\frac{1}{2}$. Na posledně označeném LV byly zapsány nemovitosti, které byly zapsány v knihovně vložce č. X pozemkové knihy vedené pro k. ú. L., avšak nebyly zapsány na LV č. X ani na LV č. X v k. ú. S.. O provedených změnách byl doporučeným dopisem ze dne 3. 6. 2002 vyrozuměn notář. Další doporučený dopis správní orgán I. stupně zaslal na adresu zesnulého J. B. (x), neboť k datu provedení opravy nebyli správnímu orgánu známi dědici J. B. (x) ani M. B.. Tento naposled uvedený dopis se ale přesto nevrátil jako nedoručený.

19. Provedení opravy chyby pod sp. zn. Z-7634/2002-211 správní orgán I. stupně doložil „Výkazem změn“ s daty platnými k 3. 6. 2002. Z něho vyplývá, že správní orgán I. stupně při provedení opravy chyby specifikovanou část nemovitostí z LV č. X v k. ú. S. přeevidoval na nové LV č. X a č. X (taktéž v k. ú. S.), a to na základě údajů evidovaných v rozhodnutí o dědictví sp. zn. D 1306/73, v „Souhlasném prohlášení o nabytí vlastnictví“ (dle zákona č. 172/1991 Sb.), ve „Smlouvě o převodu nemovitostí RI 345/1994“ a také v pozemkové knize ve vložkách č. X a č. X (v k. ú. L.). Na LV X v k. ú. S. byla jako výlučný vlastník tam uvedených nemovitostí zaevidována M. B.. Na LV č. X v k. ú. S. byli jako spoluvlastníci zaevidováni M. B. a J. B. (x), každý v rozsahu spoluvlastnického podílu ve výši $\frac{1}{2}$. V této fázi řízení bylo také fotokopii z pozemkové knihy vedené pro k. ú. L. doloženo, že vlastnické právo k nemovitostem evidovaným ve vložce č. X bylo od 23. 2. 1926 zapsáno ve prospěch manželů J. B. [označeného jako „mladší“, jde o otce J. B. (x)] a M. B.. Každý ze jmenovaných byl evidován jako vlastník spoluvlastnického podílu ve výši $\frac{1}{2}$. Následně bylo na základě notářského osvědčení č. j. 11.669 (č. d. 1020) k datu 25. 8. 1950 do příslušné pozemkové knihy zapsáno vlastnické právo M. B. i k druhému spoluvlastnickému podílu k evidovaným nemovitostem. Ve vložce č. X pozemkové knihy vedené pro k. ú. L. bylo vlastnické právo k nemovitostem vyňatým z vložky č. X zaevidováno ve prospěch J. B. (x), a to na základě postupní smlouvy ze dne 20. 6. 1950 (č. d. 1019). Přechod vlastnického práva ke spoluvlastnickému podílu ve výši $\frac{1}{2}$ k nemovitostem evidovaným na LV č. X v k. ú. L. na J. B. (x) byl doložen rozhodnutím Státního notářství v P. sp. zn. D 1306/73 ze dne 10. 1. 1974. V odůvodnění rozhodnutí sp. zn. D 1306/73 bylo též uvedeno, že se k dědictví po zesulé M. B. povolávají její syn J. B. (x) a její dcera M. J., každý v rozsahu $\frac{1}{2}$. Žádný z dědiců přijetí dědictví neodmítl a tito mezi sebou sjednali dědickou dohodu, podle níž J. B. (x) nabyl celé projednávané dědictví, přičemž M. J. nežádala výplatu dědického podílu. Doloženo bylo též usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 24 Co 206/2009-575, ovšem bez jemu předcházejícího prvostupňového usnesení. Notář sdělil k dotazu správního orgánu I. stupně, že pod sp. zn. 25 D 69/2003, Nd 42/2003 vedl dodatečné dědické řízení po M. B. (dále jen „dodatečné dědické řízení“). Notář též označil žijící právní nástupce již zesnulých dědiců J. B. (x) a M. J..
20. Žalobkyně vyjádřila s provedením opravy chyby nesouhlas, a to podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 12. 11. 2014. S odkazem na dotčení svých práv namítla, že správní orgán I. stupně neprovedl opravu chyby v rámci vlastní činnosti, ale k podnětu notáře ze dne 6. 12. 2001. Oprávnění dědici - účastníci dodatečného dědického řízení nebyli o opravě chyby vůbec informováni. Ve vztahu k důvodnosti provedené opravy chyby žalobkyně namítla, že existence tvrzené chyby v KN nebyla prokázána, neboť se dědický spis sp. zn. D 1306/73 na čas ztratil a nebyl nalezen kompletní. Rekonstrukce spisu provedena nebyla. V torzu dědického spisu se mj. dochoval výpis z evidence nemovitostí, dle kterého byla jako výlučný vlastník v něm evidovaných nemovitostí zapsána M. B.. Jako

předmět dědictví byl projednán toliko spoluvlastnický podíl ve výši $\frac{1}{2}$ k nemovitostem a následně byl jako výlučný vlastník těchto nemovitostí zapsán do evidence nemovitostí J. B. (x). Oba dědici tehdy znali stav zapsaný v evidenci nemovitostí i majetkové poměry M. B., přesto evidentně souhlasili s tím, aby byl v dědickém řízení projednán pouze spoluvlastnický podíl k nemovitostem, jež M. B. vlastnila. Na základě těchto skutkových tvrzení žalobkyně dovozovala, že notář ani soud neproověřili všechny rozhodné skutečnosti ani všechny potřebné podklady (např. existenci smlouvy z roku 1950). Žalobkyně sporovala též postup správního orgánu I. stupně, který v důsledku vadné interpretace pojmu „zřejmý omyl“ nesprávně vyložil § 8 ZKNČR a bez zákonného zmocnění přistoupil k úpravě majetkoprávních poměrů.

21. Správní orgán I. stupně v reakci na podání žalobkyně oznámil přípisem ze dne 13. 11. 2014, č. j. OR-473/2014-211-13, zahájení řízení o opravě chyby. Nad rámec již zjištěných podkladů správní orgán I. stupně opatřil výpisy z KN obsahující seznam nemovitostí evidovaných na LV č. X a č. X v k. ú. S.. Při ústním jednání konaném dne 8. 1. 2015 byla žalobkyně seznámena s podklady rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Následně žalobkyně podáním ze dne 12. 1. 2015 sdělila, že se jí další podklady nepodařilo dohledat. Namítla, že správní orgán I. stupně nebyl v době účinnosti KZ oprávněn za použití § 29 ZKNČR provést opravu v údajích pocházejících z evidence nemovitostí. Dále žalobkyně uvedla, že nebyly objasněny podstatné okolnosti týkající se dědického řízení sp. zn. D 1306/73, v důsledku čehož nebyla prokázána „zřejmost omylu“ dle § 8 ZKNČR. Ve vyjádřeních ze dne 15. 1. 2015 a 24. 2. 2015 žalobkyně zopakovala svou předchozí argumentaci a opětovně poukázala na nedostatečná skutková zjištění správního orgánu I. stupně.
22. S ohledem na výtky žalobkyně správní orgán I. stupně opatřil další podklady: 1) kopii „Průběžného soupisu hlášení a listin pro zápis (záznam) změn v evidenci nemovitostí za rok 1974“, na jehož řádce č. 1218 je evidováno doručení rozhodnutí sp. zn. D 1306/73 jako podkladu pro zápis změny; 2) kopii LV č. X pro k. ú. L. dle pozemkové evidence, v němž je jako jediný vlastník evidovaných nemovitostí zapsán J. B. (x); 3) kopii sdělení zaslaného Státním notářstvím v P. Středisku geodézie v P., prostřednictvím něhož sděluje státní notářství s odkazem na rozhodnutí sp. zn. D 1306/73, že se J. B. (x) stal nabyvatelem celku nemovitostí, jehož ideální polovinu do té doby vlastnila M. B.. Zajištěny byly i položky výkazů změn č. 918/1972, č. 953/1972 a č. 589/1974. Ve výkazech změn z roku 1972 je M. B. v evidenci nemovitostí zapsána jako jediný vlastník pozemků na LV č. X v k. ú. L., jež jsou ztotožněny s nemovitostmi označenými v pozemkové knize ve vložce č. X, s výjimkou nemovitostí, jež byly z vložky č. X převidovány na vložku č. X pro výlučného vlastníka J. B. (x). V položce výkazu změn z roku 1974 je evidováno, že na J. B. (x) přešlo vlastnické právo k nemovitostem vedeným v evidenci nemovitostí na LV č. X v k. ú. L. v rozsahu stanoveném rozhodnutím sp. zn. D 1306/73. V této fázi řízení byl také doložen podnět ze dne 6. 12. 2001. Jeho prostřednictvím notář poukázal na skutečnost, že J. B. (x), který zemřel dne 1. 7. 2001, nabyt jako dědictví po M. B. pouze spoluvlastnický podíl ve výši $\frac{1}{2}$ k nemovitostem evidovaným ve vložce č. X pozemkové knihy pro k. ú. L.. Nabývací titul ke druhému spoluvlastnickému podílu k nemovitostem nebyl evidován.
23. Dne 19. 3. 2015 správní orgán I. stupně vydal prvé rozhodnutí ve věci samé, jehož výrokem 1 nebylo vyhověno nesouhlasu žalobkyně s provedením opravy chyby. Výrokem 2 bylo rozhodnuto o opravě chyby v katastrálním operátu na LV č. X v k. ú. S., provedené totožně jako v oznámení o provedení opravy chyby ze dne 30. 9. 2014. Proti tomuto

[illegible]

orgánem I. stupně v roce 2002, přičemž jeho prostřednictvím uskutečněnou opravu chyby označila za nicotnou, kterou nelze v navazujícím řízení konvalidovat. Žalobkyně též namítala, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn provádět opravu chyby v evidenci nemovitostí. Dále žalobkyně vyjádřila právní názor, že v probíhající řízení není napravován „zřejmý“ omyl. V této souvislosti uvedla, že oprava chyby byla provedena na základě podkladů z neúplného dědického spisu. V tomto spisu dle žalobkyně chybí dokumenty, jež by prokazovaly nabývací titul J. B. (x) ke zbývajícimu spoluvlastnickému podílu k nemovitostem. Žalobkyně v tomto směru odkázala na skutečnost, že notář v rámci dědického řízení projednal pouze spoluvlastnický podíl v rozsahu $\frac{1}{2}$ k těmto nemovitostem, avšak následně byl do evidence nemovitostí zapsán jako výlučný vlastník nemovitostí jen J. B. (x). S ohledem na uvedené žalobkyně dovodila, že J. B. (x) v dědickém řízení v letech 1973 a 1974 doložil blíže nezjištěný nabývací titul i ke zbývajícimu spoluvlastnickému podílu k nemovitostem. Závěrem svého podání žalobkyně zpochybnila pravost podpisů J. B. (x) a M. B. na výkazech změn z roku 1972.

27. Následně správní orgán I. stupně ve věci samé znovu rozhodl prvostupňovým rozhodnutím. Výrokem 1. nevyhověl nesouhlasu žalobkyně s provedením opravy chyby. Výrokem 2. provedl opravu chyby, a to způsobem uvedeným již v oznámení ze dne 30. 9. 2014 a rozhodnutí ze dne 19. 3. 2015. Provedenou opravu chyby správní orgán I. stupně pouze doplnil tak, že označením parcelních čísel ve výroku 1. specifikoval jednotlivé pozemky, jež v souladu s dříve uskutečněným postupem přeevidoval na LV X, X a X v k. ú. S.. Správní orgán I. stupně konstatoval, že oprava chyby provedená v roce 2002 představuje nezákonný postup, neboť chybu bylo možné opravit jen postupem dle § 8 ZKNČR, a to i z úřední povinnosti, k podnětu třetí osoby. Nicméně ani nezákonnost postupu nemění nic na skutečnosti, že zápis v KN neodpovídal listinám, neboť neprokazovaly nabytí nemovitostí evidovaných na LV č. X v k. ú. S. do výlučného vlastnictví J. B. (x). Nesoulad obsahu listin a stavu zapsaného v KN, resp. v evidenci nemovitostí, mohl vzniknout pouze „zjevným omylem“ při zápisu vlastnického práva J. B. (x) do evidence nemovitostí v roce 1974. Proto bylo nutné provést opravu chyby v operátu evidence nemovitostí, která se stala operátem KN. Naopak záznam provedený v roce 2002 nebylo možné toliko zrušit či prohlásit za nicotný, jak se domáhala žalobkyně, neboť by tím byl legalizován stav, kdy zápis v KN neodpovídal evidovaným nabývacím titulům. Případné rozpory mezi reálným právním stavem a doloženými nabývacími tituly nebyl správní orgán I. stupně oprávněn řešit. Oprava chyby provedená formou záznamu v roce 2002 neměla charakter rozhodnutí vydaného ve správním řízení, a tudíž nemohla představovat nicotný správní akt. Z totožného důvodu také provedený záznam, obdobně jako oznámení č. j. OR-473/2014-211 ze dne 30. 9. 2014, nenabyl právní moci.
28. Žalobkyně brojila proti prvostupňovému rozhodnutí odvoláním. Odvolání však bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.

Posouzení žalobních bodů

29. Podle § 5 odst. 1 a 2 písm. d) KZ obsah katastru je uspořádán v katastrálních operátech podle katastrálních území. Katastrální operát tvoří mj. sbírka listin, která obsahuje rozhodnutí orgánů veřejné moci, smlouvy a jiné listiny, na jejichž podkladě byl proveden zápis do katastru, úplná znění prohlášení vlastníka domu a dohody spoluvlastníků o správě nemovitosti.

30. Podle § 36 odst. 1 písm. a), odst. 3 a odst. 4 KZ na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru. Oznámení o provedené opravě nebo o tom, že opravu na návrh neprovedl, protože se nejedná o chybu, doručí katastrální úřad vlastníkově a jinému oprávněnému. Současně je poučí o možnosti postupu podle odstavce 4. Sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci.
31. Podle § 8 odst. 1 písm. a), odst. 4 a odst. 5 ZKNČR na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru. Oznámení o provedené opravě nebo o tom, že opravu na návrh neprovedl, protože se nejedná o chybu, doručí katastrální úřad vlastníkově a jinému oprávněnému. Sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci. Proti rozhodnutí je možno podat odvolání k zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu, v jehož obvodu je dotčená nemovitost.
32. Podle § 29 odst. 1 ZKNČR od účinnosti tohoto zákona se operát evidence nemovitostí považuje za katastrální operát.
33. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „ZZVJVP“), k nemovitostem evidovaným v katastru nemovitostí České republiky se zapisuje vlastnické právo, zástavní právo, právo odpovídající věcnému břemeni a předkupní právo s účinky věcného práva.
34. Podle § 7 odst. 1 ZZVJVP práva uvedená v § 1 odst. 1, která vznikla, změnila se nebo zanikla ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příklepem licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním, se zapisují záznamem (dále jen "záznam") údajů na základě listin vyhotovených státními orgány a jiných listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy, do katastru. Práva, která se do katastru zapisují podle § 1 odst. 2 na základě zvláštního zákona, se zapisují způsobem obdobným záznamu.
35. Podle § 14 odst. 2 ZZVJVP záznamy jsou úkony katastrálního úřadu, které nemají vliv na vznik, změnu nebo zánik práva.
36. Soud předně uvádí, že podmínky, za nichž lze provést opravu chyby v katastrálním operátu, jsou v § 36 KZ upraveny shodně jako v § 8 ZKNČR. Třebaže oprava chyby byla fakticky provedena v roce 2002 za účinnosti ZKNČR a řízení o opravě chyby bylo vedeno podle KZ, neboť bylo zahájeno až v roce 2014, nemá tato skutečnost žádný vliv na posouzení splnění podmínek provedení opravy chyby v katastrálním operátu.
37. ZKNČR zřídil s účinností od 1. 1. 1993 katastr nemovitostí (viz § 1 odst. 1 tohoto zákona). Ustanovení § 29 odst. 1 ZKNČR obsahuje transformační normu, na jejímž základě se dosavadní operát evidence nemovitostí považuje za operát katastru nemovitostí. Znamená to, že katastr nemovitostí nebyl vytvářen z ničeho, nýbrž vznikl převzetím operátu evidence nemovitostí, vedeného na základě zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí. Dne 1. 1. 2014 vstoupil v účinnost v souvislosti s reformou soukromého práva nový katastrální zákon (KZ), jímž ovšem nebyla zřízena žádná nová forma evidence nemovitých věcí (viz absenci ustanovení o zřízení katastru nemovitostí), pouze upravuje nová (částečně

shodná, částečně odlišná) pravidla vedení katastru nemovitostí zřízeného ZKNČR. KZ se tedy nijak nedotkl § 29 odst. 1 ZKNČR, i v současnosti je proto třeba považovat operát evidence nemovitostí za operát katastru nemovitostí. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobkyně, že současná aplikace § 36 KZ a § 29 odst. 1 ZKNČR není možná. Správním orgánům je třeba přisvědčit, že opravu chyby postupem dle § 36 KZ lze provést i v údajích, které mají původ ve vedení evidence nemovitostí (rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2012, č. j. 1 As 43/2012-55).

38. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil, že k chybě v operátu evidence nemovitostí, která byla opravena, došlo v roce 1974 v souvislosti se záznamem vlastnického práva pro J. B. (x) provedeným na podkladě usnesení Státního notářství P. o dědictví po zůstavitelce M. B.. Přitom vyšel z položek výkazu změn č. 918/1972 a č. 953/1972, které vznikly při zakládání evidence nemovitostí převzetím údajů z vložek č. X a č. X pozemkové knihy pro k. ú. L.. Třebaže žalobkyně zpochybňuje pravost podpisů M. B. a J. B. (x) ve výkazech změn, a to výlučně na základě srovnání s podpisy těchto osob na listině z roku 1950 (podepisující osoby tedy zestárly o 22 let, což se jistě mohlo projevit i na jejich grafomotorických schopnostech či změně zvyklostí při podepisování listin), pomíjí, že správnost zmíněných položek výkazu změn je podporována záznamy v pozemkové knize, z níž byly údaje v roce 1972 přebírány. Poslední záznam obsažený v pozemkové knize, který se týká vložky č. X, je ze srpna 1950. Žalobkyně pouze spekuluje, domnívá-li se, že od roku 1950 do roku 1972, resp. 1973 (do úmrtí M. B.), musela nastat nějaká právní skutečnost, na jejímž základě se změnily vlastnické poměry oproti poslednímu stavu zápisů v pozemkové knize. Žádnou takovou skutečnost nedoložila (viz též závěry Krajského soudu v Praze v usnesení ze dne 21. 2. 2013, č. j. 24 Co 206/2009-575). Závěr správních orgánů, že změna v operátu evidence nemovitostí, kterou označily za chybu způsobenou zřejmým omylem, vznikla až v roce 1974, má oporu v provedeném dokazování a žalobkyni se jej nepodařilo relevantním způsobem zpochybnit. Z toho tedy plyne, že § 36 KZ lze na projednávaný případ aplikovat.
39. Z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je zcela bez významu, kdo a z jakého důvodu dal k provedení opravy v roce 2002 podnět, neboť opravu lze provést i bez návrhu z moci úřední. Pro provedení opravy chyby je rovněž zcela bez významu, jaký dopad má tato skutečnost na další řízení, tedy zda má za následek potřebu dodatečně projednat část dědictví. Předmětem řízení o opravě chyby v KN je pouze prověření souladu mezi stavem zápisů v KN a listinami založenými ve sbírce listin (tedy porovnává se shoda mezi dvěma katastrálními operáty – souborem popisných informací a sbírkou listin). Veškerou skutkovou a právní argumentaci týkající se skutečného právního stavu měla žalobkyně uplatňovat v dodatečném dědickém řízení, v němž se jako předběžná otázka řešilo, zda druhý spoluvlastnický podíl k nemovitostem spadá do dědictví po M. B.. V tomto řízení měla žalobkyně prokázat, že nastaly takové právní skutečnosti, v jejichž důsledku tento spoluvlastnický podíl není součástí dědictví. I kdyby katastrální úřad opravu chyby neprovedl, nezměnilo by to nic na výsledku dodatečného dědického řízení, a tedy na řešení kruciólní právní otázky, o níž žalobkyni jde především. Stejně tak je pro posouzení zákonnosti opravy chyby nerozhodné, zda je oprava v souladu s dosavadními představami dotčených osob o právních vztazích a dlouhodobým způsobem vykonávání věcných práv k nemovitostem. Dobrá víra J. B. (x) a potažmo žalobkyně v to, že nabyl výlučné vlastnické právo k nemovitostem, opírající se o údaj v evidenci nemovitostí (a posléze v KN), ve spojení s dlouhodobým užíváním nemovitostí v celém rozsahu může být významné pro posouzení otázky, zda J. B. (x), popř. jeho právní nástupci, vydržel

vlastnické právo ke spoluvlastnickému podílu, jenž nebyl předmětem dědictví v roce 1974. Tuto otázku lze ovšem řešit jen v civilním sporném řízení, k jejímu posouzení nejsou povolány katastrální orgány. Z § 36 odst. 1 písm. a) KZ plyne, že pro posouzení projednávané věci je významná pouze jedna otázka, a sice zda lze údaje souboru popisných informací týkající se evidence vlastníka sporných nemovitostí označit za chybu a zda tato chyba vznikla zřejmým omylem při vedení evidence nemovitostí (v roce 1974).

40. Poté, co soud vymezil, které argumenty (ne)jsou významné pro řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, se zabýval dalšími žalobními body.
41. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, vyšel soud z konstantní judikatury, podle níž z § 68 odst. 3 správního řádu neplyne požadavek, aby se správní orgán vypořádal s každou sebemenší námitkou účastníka řízení. Odůvodnění rozhodnutí lze považovat za dostatečné i v případě, kdy správní orgán v jeho rámci představí ucelenou argumentační linii, z níž bude zřejmé, proč správní orgán dílčí námitky vznesené účastníkem neakceptoval (viz rozsudky NSS ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009-98, a ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). V této souvislosti se soud zabýval především tím, zda žalovaný dostatečně odůvodnil, proč lze opravenou chybu považovat za důsledek „zřejmého omylu“. Současně soud s přihlédnutím k navazující argumentaci žalobkyně přezkoumal, zda poměry projednávané věci zakládaly existenci takového „zřejmého omylu“. Při interpretaci pojmu „zřejmý omyl“ soud vyšel z konstantní judikatury NSS, jejíž závěry, ačkoli se z podstatné části vztahují především k interpretaci § 8 odst. 1 písm. a) ZKNČR, jsou použitelné i při výkladu totožně konstruovaného § 36 odst. 1 písm. a) KZ (shodně viz bod 20 rozsudku NSS ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 209/2017-43).
42. Žalovaný správně poukázal na klíčovou skutečnost, že „zřejmost“ způsobeného omylu je vždy dána poměry konkrétního projednávaného případu. Mimo jiné tak může být „zřejmý omyl“ i omylem právním, spočívajícím v zápisu skutečnosti, k níž chybí podkladová listina (shodně viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-103). Soud k tomu již na tomto místě doplňuje, že účelem opravy KN je zajištění souladu mezi stavem evidovaným a stavem vyplývajícím z nabývacích titulů založených ve sbírce listin, která dle § 5 odst. 2 písm. d) KZ tvoří spolu s dalšími evidovanými údaji katastrální operát. Správní orgány tudíž nejsou v řízení o opravě KN oprávněny přezkoumávat, zda nabývací tituly založené ve sbírce listin reflektují reálný právní stav. Tím spíše tedy správní orgány nejsou oprávněny vlastní úvahou nahrazovat absenci nabývacího titulu. V rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015-27, NSS k tomu uvedl: *„Katastrální úřad je tedy oprávněn (a povinen) opravit pouze takové údaje v katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. To znamená, že musí existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah a že z jejího obsahu vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Katastrální úřad se sice nevyhne vedle ověření, že určitá listina existuje a splňuje předepsané formální a obsahové náležitosti, také v určité míře i její interpretaci, tedy vyvození, jaká práva nebo povinnosti z listiny vyplývají, ale při opravě chybného údaje v katastru však nemůže vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy i posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže*

řešit sporné právní otázky.“ Případný nesoulad reálného právního stavu a doložených nabývacích titulů jsou oprávněny řešit výlučně obecné soudy, na které se osoby tvrdící existenci uvedeného nesouladu mohou z vlastní iniciativy či k výzvě správního orgánu obrátit specifickou určovací žalobou dle § 80 o. s. ř., a to na základě hmotněprávního zmocnění zakotveného v § 958 o. z. (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012-32).

43. V projednávané věci byla existence „zřejmého omylu“ ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) KZ správními orgány dovozována právě na základě nesouladu doložených nabývacích titulů a stavu evidovaného v KN, resp. dříve v evidenci nemovitostí. Tomuto postupu správní orgány přizpůsobily rozsah prováděného dokazování a jeho výsledky následně shrnuly v odůvodnění svých rozhodnutí. S tímto postupem se soud ztotožnil. Vlastnické právo J. B. (x) k předmětným nemovitostem, jako jejichž jediný vlastník byla od roku 1950 evidována M. B., bylo ve sbírce listin doloženo pouze rozhodnutím sp. zn. D 1306/73, a to v rozsahu spoluvlastnického podílu ve výši $\frac{1}{2}$. Přesto byl J. B. (x) na LV X bez doložení odpovídajícího nabývacího titulu nejprve v evidenci nemovitostí a následně v KN v mezidobí let 1974 až 2002 evidován jako vlastník výlučný.
44. Správní orgány přitom ověřily, že v souvislosti s projednáním dědictví po M. B. byla středisku geodézie předložena pouze jedna listina, a to rozhodnutí Státního notářství P. ze dne 10. 1. 1974, sp. zn. D 1306/73. Na této listině středisko geodézie vyznačilo přidělení pořadového čísla 1218 a datum doručení listiny dne 28. 3. 1974. Dochoval se též průvodní dopis Státního notářství v P. ze dne 10. 1. 1974, jímž státní notářství zaslalo Středisku geodézie v P. pravomocné rozhodnutí státního notářství o dědictví ze dne 10. 1. 1974, a to k zápisu nabyvatele J. B. (x) do evidence nemovitostí. Rovněž na této listině je vyznačeno datum doručení středisku geodézie dne 28. 3. 1974, přidělení pořadového čísla 1218 a čísla položky výkazu změn 589/74. Z průběžného soupisu hlášení a listin pro zápis (záznam) změn v evidenci nemovitostí za rok 1974 vyplývá, že pod pořadovým číslem 1218 byla dne 28. 3. 1974 doručena listina D 1306/73 týkající se obce S.. K tomuto záznamu jsou dále uvedeny údaje „589“ (patrně jde o číslo položky výkazu změn), datum 15. 5. a podpis. Z kopie LV č. X plyne, že změna vlastníka byla provedena pod položkou výkazu změn č. 589/74, a to na základě „D 1306/73“, jak bylo poznačeno do části „D“ listu vlastnictví. Podle položky výkazu změn č. 589/74 byla změna vlastníka provedena na základě „rozhodnutí st. not. D 1306/73“. Správním orgánům se tedy podařilo shromážděnými listinami přesvědčivě podložit a odůvodnit závěr, že středisku geodézie byla předložena jediná listina, na jejímž základě byl jako výlučný vlastník na LV č. X zapsán J. B. (x), a to rozhodnutí státního notářství sp. zn. D 1306/73. Žalobkyně se v tomto směru omezila pouze na tvrzení, že J. B. (x) musel druhý spoluvlastnický podíl ve výši $\frac{1}{2}$ k předmětným nemovitostem nabýt ještě před datem úmrtí M. B.. Uvedené tvrzení však žalobkyně správním orgánům ani soudu nedoložila žádnou listinou či jiným důkazním prostředkem, kterými by bylo možné prokázat existenci způsobilého nabývacího titulu a především jeho předložení středisku geodézie či katastrálnímu úřadu k zápisu do evidence nemovitostí (resp. KN). Soud připomíná, že úkol katastrálních orgánů nespočívá v tom, aby stav zápisů v KN odpovídal reálným vlastnickým vztahům, tedy aby aktivně vyhledávaly právní tituly dosud nepředložené katastrálním orgánům a iniciovaly jejich dodatečný zápis. Úkolem katastrálních orgánů je toliko zajistit soulad informací uvedených v jednotlivých operátech KN. Pro posouzení dané věci je tedy významné, že bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že zápis J. B. (x) jako výlučného vlastníka do evidence nemovitostí byl proveden pouze na základě jedné listiny, a to rozhodnutí Státního notářství P. ze dne 10. 1. 1974, sp.

zn. D 1306/73. Naproti tomuto přesvědčivému skutkovému závěru, jenž není nijak oslaben absencí záznamu o počtu listin či počtu jejich stran předložených Státním notářstvím P. Středisku geodézie v P., postavila žalobkyně ničím nepodloženou hypotézu, že středisku geodézie musela být předložena i jiná listina, kterou *nota bene* ani blíže neoznačila, která by odůvodňovala převod druhého spoluvlastnického podílu. Toto prosté tvrzení tedy nemohlo správnost závěru správních orgánů relevantním způsobem zpochybnit.

45. Správní orgány tedy svůj postup zcela po právu navázaly výlučně na přezkum nabývacích titulů založených ve sbírce listin. K provedení obsáhlejšího dokazování nebyly správní orgány vůbec oprávněny, a to ani ve vztahu k posuzování věcněprávních důsledků dlouhodobého užívání celku předmětných nemovitostí J. B. (x), ani ve vztahu k pátrání po blíže nespecifikovaném nabývacím titulu z období let 1950 - 1973. Obdobně správní orgány nebyly oprávněny nahrazovat chybějící nabývací titul vlastním uvážením. V daném případě navíc měly správní orgány k dispozici rozhodnutí Krajského soudu v Praze vydané v dodatečném dědickém řízení, z něhož plyne, že v tomto řízení nebyla prokázána existence žádného právního titulu, na jehož základě by J. B. (x) nabyt vlastnické právo k druhému spoluvlastnickému podílu.
46. Vzhledem k výše uvedeným závěrům lze konstatovat, že odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje zákonné náležitosti a závěry, které žalovaný učinil, mají dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nelze spatřovat v tom, že se žalovaný výslovně nevyjádřil ke všem žalobkyní vzneseným námitkám, např. k námitce zpochybňující pravost podpisů na výkazech změn z roku 1972. Tyto výkazy změn samy o sobě nepředstavovaly nabývací tituly, jde pouze o podklad pro uvedení vstupních informací do tehdy zakládané evidence nemovitostí, které byly přesně převzaty z pozemkové knihy (k tomu viz výše). Posuzování pravosti podpisů u položek výkazu změn by bylo nadbytečné. Žalovaný po shrnutí všech relevantních důkazních prostředků představil v napadeném rozhodnutí ucelenou argumentační linii. Jejím prostřednictvím přesvědčivě vysvětlil, proč se argumentací žalobkyně nezabýval v rovině věcněprávní, ale výlučně v rovině veřejnoprávní, s důrazem na evidenční charakter činnosti katastrálních úřadů. V návaznosti na uvedený závěr také žalovaný s poukazem na nesoulad evidovaného stavu a evidovaných nabývacích titulů vysvětlil, v čem spatřoval existenci „zřejmého omylu“ dle § 36 odst. 1 písm. a) KZ. Rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
47. Soud se dále zabýval tím, zda chyba, kterou správní orgány zjistily v souboru popisných informací KN (provedení záznamu o změně vlastnického práva, který nemá v plném rozsahu oporu v obsahu listiny, která byla podkladem pro tento záznam), je výsledkem zjevného omylu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v době úmrtí byla M. B. výlučným vlastníkem sporných nemovitostí. Tak o tom bylo střediskem geodézie informováno i Státní notářství P. (viz výpis z evidence nemovitostí LV č. X pro katastrální území L. ze dne 13. 12. 1973). Z protokolu o jednání ze dne 10. 1. 1974 sepsaného Státním notářstvím P. plyne, že do aktiv dědictví byl sepsán pouze spoluvlastnický podíl ve výši ½, ohledně něhož byla během tohoto jednání uzavřena dědická dohoda [v dohodě je uvedeno, že J. B. (x) přebírá do vlastnictví „veškerý majetek do dědictví náležející a v soupise uvedený“]. Dne 10. 1. 1974 vyhotovilo Státní notářství P. rozhodnutí, jímž potvrdilo, že J. B. (x) nabyt nemovitosti do dědictví náležející, a to id. polovinu rodinného domku s pozemky, id. polovinu hospodářských budov při domku a id. polovinu zemědělských a lesních

pozemků. V průvodním dopisu, který Státní notářství P. zaslalo Středisku geodézie v P., je uvedeno: *K zápisu do evidence nemovitostí sdělujeme Vám tyto údaje: dosavadní vlastník M. B. nar. X, S. – V. čp. X ½, nabyvatel J. B. nar. X, S. – V. čp. X 1-celek. Soud nepochybuje o tom, že zápis výlučného vlastnického práva k předmětným nemovitostem je výsledkem zřejmého omylu pracovníka střediska geodézie při vedení evidence nemovitostí. V zásadě jsou možné dva skutkové příběhy. Zaprvé, pracovník geodézie si pozorně nepřečetl obsah rozhodnutí státního notářství a se znalostí toho, že zůstavitelka byla evidována jako výlučný vlastník nemovitostí, zapsal do evidence nemovitostí jediného dědice, jemuž bylo nabytí dědictví potvrzeno, J. B. (x). V tomto ohledu mohl být sveden na scestí též informací obsaženou v průvodním dopisu státního notářství, podle níž má být J. B. (x) zapsán jako vlastník k celku. Zadruhé, pracovník geodézie si povšiml toho, že podle rozhodnutí státního notářství nabyt J. B. (x) pouze spoluvlastnický podíl ve výši ½, ovšem vzhledem k tomu, že středisko geodézie oznámilo státnímu notářství, že zůstavitelka M. B. byla výlučným vlastníkem nemovitostí, a že J. B. (x) jako jediný nabyt dědictví, dotvořil zápisovou listinu tak, že se musí vztahovat na celek nemovitostí. V daném případě nejde o prostou interpretaci obsahu listiny, neboť ta nezavdává žádný důvod domnívat se, že se vztahuje na celek nemovitostí. Jde vskutku o dotvoření jejího obsahu, tedy rozšíření obsahu listiny úvahou pracovníka geodézie. Ať již zápisu výlučného vlastnického práva předcházela kterýkoliv z těchto „příběhů“, jde o zřejmý omyl pracovníka střediska geodézie, a to buď z důvodu nepozorného čtení zápisové listiny, nebo z důvodu nepřípustného rozšiřování obsahu zápisové listiny. Činnost střediska geodézie nesloužila k tomu, aby byly napravovány chyby, k nimž došlo v řízení o dědictví před státním notářstvím (tato chyba z roku 1974 spočívající v projednání pouze části dědictví byla napravena ve 21. století v dodatečném dědickém řízení). Zcela vyloučen je pak příběh třetí, proponovaný žalobkyní, že spolu s rozhodnutím státního notářství byla středisku geodézie předložena i jiná (blíže neurčená) zápisová listina vztahující se ke druhému spoluvlastnickému podílu k nemovitostem (k tomu viz výše). Soud tedy uzavírá, že zjištěná chyba v katastru nemovitostí je výsledkem zřejmého omylu při vedení evidence nemovitostí (okamžitého selhání pracovníka provádějícího záznam v rozporu s dostatečně určitě a srozumitelně formulovanou zápisovou listinou). Oprava chyby v KN slouží právě k napravování tohoto typu pochybení spočívajících v tom, že jsou v katastrálním operátu evidovány údaje, které do něho byly zapsány v rozporu se zápisovou listinou, resp. zcela bez podkladu v zápisové listině (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 166/2015-27).*

48. Dále se soud zabýval žalobním bodem, jímž žalobkyně poukázala na procesní vadu spočívající v tom, že správní orgán I. stupně bez opory v právních předpisech pokračoval v řízení, na jehož počátku byl nezákonně provedený záznam do KN k odstranění zjištěné vady. K uvedené vadě došlo v roce 2002, kdy správní orgán I. stupně provedl opravu chyby formou záznamu dle § 7 odst. 1 ZZVJP, aniž by svůj postup dokumentoval a v souladu s tehdy účinným § 8 odst. 4 ZKNČR oznámil dotčeným osobám. Navzdory tomuto pochybení správní orgán I. stupně přesto navázal na opravu chyby provedenou v roce 2002, v řízení v roce 2014 pokračoval a poté způsob provedené opravy chyby stvrdil prvostupňovým rozhodnutím.
49. Z hlediska uvedených tvrzení je třeba souhlasit se závěrem, že správní orgán I. stupně formálně pochybil, pokud provedl opravu chyby formou záznamu a neinformoval o tom dotčené osoby. Možnost provádět záznam do KN totiž byla k datu provedení opravy chyby dle § 7 odst. 1 ZZVJP omezena na taxativně vypočtené případy, mezi něž nebylo provedení opravy chyby zahrnuto (záznam byl určen k zápisu již účinných změn právních

vztahů na základě listin). Žalovaný tento závěr akceptoval a potvrdil, že k opravě chyby bylo v rozporu s § 7 odst. 1 ZZVJP přistoupeno formou záznamu a byl o ní reálně informován pouze notář v dědickém řízení po zesnulém J. B. (x). Naplnění požadavku dle § 8 odst. 4 ZKNČR na vyrozumění dotčených osob o provedení opravy chyby z obsahu spisu nevyplývá. I kdyby byl ve spisu záznam o odeslání vyrozumění J. B. (x), tehdy již zemřelému, jak se o tom zmiňují správní orgány, nepředstavoval by relevantní důkaz o vyrozumění všech dotčených osob, jelikož ty byly k datu jeho údajného vypravení přinejmenším čtyři – M. J. (zemřela x), J. B. (zemřela x), žalobkyně aj. K..

50. Na stranu druhou se však nelze ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že by měl svojí podstatou nezákonný postup správního orgánu I. stupně v roce 2002 charakter neodstranitelné vady. Je třeba vzít v úvahu, že správní řízení je v případě opravy chyby formálně zahájeno až v okamžiku, kdy některá z dotčených osob projeví nesouhlas s provedením opravy chyby (tomu musí předcházet vyrozumění těchto osob ze strany katastrálního úřadu o provedení opravy). Do té doby jde o neformální postup, který nemá charakter správního řízení (shodně viz rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 As 11/2010-259). Proti zápisu záznamu do katastru nemovitostí se mohla žalobkyně v minulosti bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98). To ovšem neučinila a správní orgán I. stupně poté, co byl na své pochybení upozorněn, učinil kroky, jimiž svůj předchozí vadný postup zhojil – přípisem ze dne 30. 9. 2014 vyrozuměl dotčené osoby v souladu s § 36 odst. 3 KZ o provedení opravy chyby v údajích KN, následný nesouhlas žalobkyně vyhodnotil jako sdělení dle § 36 odst. 4 KZ a vydal ve věci opravy chyby rozhodnutí. Žalobkyně tedy nebyla nijak zkrácena na svých procesních právech, zejména na právu vyjádřit se k věci, ke shromážděným podkladům a navrhnout jejich doplnění. Skutečnost, že si naplnění těchto procesních práv musela žalobkyně vynutit vlastní aktivitou a že předchozí nezákonný postup správního orgánu I. stupně způsobil několik let trvající protiprávní stav spočívající v tom, že dotčené osoby nebyly o provedení opravy vyrozuměny, nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o opravě chyby. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je určující především materiální hledisko, tedy otázka, zda byla v evidovaných údajích chyba, již bylo nutno napravit (viz právní posouzení obdobného postupu katastrálních orgánů ve věci posuzované v rozsudku NSS ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 As 88/2009-75). K této otázce se soud vyjádřil již výše. Soud tedy uzavírá, že vada v postupu správního orgánu I. stupně byla v následujícím řízení odstraněna a nijak nezpochybňuje zákonnost napadeného rozhodnutí.
51. V dalším z uplatněných žalobních bodů žalobkyně namítla vady provedeného dokazování. Dle právního názoru žalobkyně bylo správní řízení ovlivněno nezákonným postupem notáře a dále též skutečností, že správní orgány nevzaly v úvahu veškeré podstatné skutkové okolnosti. Jak soud uvedl již výše, okolnosti, které vedly k tomu, že správní orgán I. stupně začal prověřovat správnost zápisů v KN, jsou pro posouzení dané věci nevýznamné, neboť opravu chyby lze provést z úřední povinnosti. Argument, že byly provedeny nepřípustné důkazy, které nerespektují princip univerzální sukcese, je zcela nesmyslný. Katastrální orgány nejsou vázány „principem univerzální sukcese“, nýbrž obsahem zápisových listin. Univerzální sukcese je pojmem dědického práva a jejího naplnění se lze domáhat v dědickém řízení, nikoliv v rámci evidence právních vztahů katastrálními orgány. Námitky žalobkyně spočívající v odkazech na nekalé praktiky a manipulaci s dokumentací KN zůstaly toliko v rovině ničím nepodložených spekulací. Jak soud uvedl již výše, žalobkyně nepředestřela takovou argumentaci, kterou by

relevantně alespoň zpochybnila správnost závěru správních orgánů, že zápis výlučného vlastnického práva J. B. (x) do evidence nemovitostí byl proveden jen na podkladě rozhodnutí Státního notářství P., tedy v rozporu s obsahem této listiny.

52. V posledním uplatněném žalobním bodu žalobkyně namítla nicotnost napadeného rozhodnutí. Ta měla být založena jednak vadným postupem v řízení, jednak nesprávnou souběžnou aplikací § 36 KZ a § 29 ZKNČR. Ani tento žalobní bod soud neshledal důvodným, neboť žalobkyní vytýkané skutečnosti nezakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí, natož pak jeho nicotnost. K aplikaci § 29 odst. 1 ZKNČR i za účinnosti KZ se soud vyjádřil již výše. Provedení opravy chyby v roce 2002 formou záznamu pak nezakládá nicotnost, neboť záznam není správním rozhodnutím, nýbrž toliko faktickým úkonem katastrálního úřadu (i proto judikatura dovodila, že proti záznamu do KN se lze bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, nikoliv žalobou proti rozhodnutí správního orgánu).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

53. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Za této situace je bezpředmětná i ta část petitu, kterou žalobkyně navrhla, aby soud po zrušení rozhodnutí žalovaného zamítl opravu chyby v katastru nemovitostí. Soud k tomu podotýká, že i kdyby byla žaloba důvodná, nemohl by této části petitu vyhovět, neboť soud je oprávněn rozhodnutí správního orgánu pouze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, nikoliv jej nahradit rozhodnutím vlastním (viz § 78 s. ř. s.).
54. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní. Správním spisem, jenž měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel, se důkaz neprovádí. Relevantní listiny z dědických spisů jsou založeny ve správním spisu k této věci (žalobkyně neoznačila žádné konkrétní listiny z dědických spisů, jimiž by se měl soud zabývat a které nejsou součástí správního spisu). Dopis deklarující zájem M. J. nabýt věci z dědictví po M. B. je pro posouzení dané věci nevýznamný.
55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto soudním řízení neuložil žádné povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. února 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu